

[Per Hækkerup.]

fundet udtryk i disse forhandlinger — dette princip, begyndende med FNs generalsekretariat, at den øverste administrative ledelse af FN ikke skal ligge i hænderne på én mand, men skal ligge i hænderne på et råd, en forsamling, bestående af 3, repræsenterende den kommunistiske verden, den vestlige verden og den såkaldt ikke-engagerede verden. Vi deler også betænkelighederne over, at dette princip nu skal overføres til de internationale kontrolorganers ledelse. Det er utvivlsomt rigtigt, at anvender man et sådant princip, vil det betyde, at man indfører vetoreglen også i de administrative organer, og med viden om, hvad vetoreglen — så nødvendig den end var for at få dannet FN — har betydet i retning af misbrug i sikkerhedsrådet, kan det nok give én bange anelser med hensyn til, hvor effektivt FN vil være, såfremt Sovjetunionen får held til at gennemføre sine synspunkter.

Den højtærede minister siger, at dette forlangende fra sovjetisk side om anvendelse af trojkaprincippet vil vanskeliggøre forhandlingerne med den vestlige verden. Det tror jeg nok vi vil have fuld forståelse for, og jeg håber, det vil være muligt for Sovjetunionen at opgive dette princip; men det er ganske klart, at fastholder Sovjetunionen det ufravigeligt, må det nødvendigvis give anledning til alvorlige forhandlinger i de vestlige lande om den politik, vi skal tillæggelse i en sådan situation.

Jeg tror, de fleste har set hen til den nye regering i USA med en vis forventning, og også, at de stadig gør det. Jeg vil i den forbindelse sige, at jeg tror, at det for de kommunistiske landes holdning over for den vestlige verden — jeg gør udtrykkeligt denne bemærkning i relation til den nye administration i USA — for realistiske forhandlinger om nedrustninger og stop for prøver med kernevåben utvivlsomt spiller en væsentlig rolle, at Sovjetunionen står alene i forhandlingerne over for de vestlige stormagter og gør det i kraft af, at den

kommunistiske regering i Kina fortsat ikke er anerkendt, hverken som den regering, der rettelig bør repræsentere Kina i De Forenede Nationer, eller som den regering, der bør repræsentere Kina i andre internationale forhandlinger. Jeg er overbevist om, at det ud fra mange synspunkter har bidraget væsentligt til at vanskeliggøre de internationale forhandlinger, at man ikke i USA har villet anerkende det faktum, at den kommunistiske regering i Peking er Kinas virkelige regering. På dette punkt kunne man måske have lov til at håbe på, at den nye administration i Amerika, den nye regering, ville se noget mere realistisk, og måske noget mere ubundet af politisk tradition, på spørgsmålet om anerkendelse af Maos Kina; men jeg må sige, at det virkede unægtelig som en ubehagelig oplevelse, at man i går i dagbladene kunne læse, at den nye administration uforandret har fastholdt en afvisende holdning over for den kommunistiske regering i Peking og oven i købet har gjort det i en så kilden sag — synes jeg man har lov til at sige — som spørgsmålet om en canadisk overenskomst med Kina om leverance af hvede, som skulle leveres for at afhjælpe hungersnøden i Kina, hvilket ikke bliver muligt, fordi USA har nedlagt forbud mod levering af de redskaber, der skal bruges til losning og lastning af hveden i de skibe, der i øvrigt var anskaffet til transporten. Jeg synes, at denne holdning giver anledning til at frygte, at den nye administration i hvert fald ikke endnu har vist sig stærk nok til at kunne ændre Amerikas holdning i dette, jeg tror meget væsentlige spørgsmål for de kommende års politik både i og uden for De Forenede Nationer.

Jeg vil gerne takke den højtærede udenrigsminister for det tilsagn, der lå i ministers tale om, at vi, så snart folkettinget kommer ind — og det vil altså formentlig sige i oktober måned — får forelagt et lovforslag om, hvorledes en forøget dansk indsats til udviklingslandene skal organiseres og administreres. Den betænkning, som det